

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Lenky Kaniové, v právní věci žalobce: **Ing. R. M.**, zastoupený JUDr. Karlem Stečínským, advokátem se sídlem Okružní 639, Psáry – Dolní Jirčany, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2012, č. j. S-MHMP-1205076/2011/OST/Km/Lo, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Ing. Ž. M.**, **2) Ing. J. M.**, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2015, č. j. 11 A 55/2012 – 203,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce ani osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobci bylo rozhodnutím stavebního odboru Úřadu městské části Praha 4 (dále jen „stavební úřad“) ze dne 1. 9. 2011, sp. zn. P4/5341/2008/OST/VAS, č. j. P4/072880/11/OST/VAS jako stavebníkovi nařízeno odstranit stavbu oplocení za jeho řadovým rodinným domem č. p. 1453 v ulici Nad Pískovnou 11, Praha 4, na

pozemcích parc. č. 3248/42, 3248/122, 3248/41, 3248/123, 3248/121, vše v k. ú. Krč, v rozsahu přesně popsáném ve výroku (dále jen „stavba“ nebo „plot“), provedenou bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu – ohlášení a územního souhlasu. Žalovaný toto rozhodnutí potvrdil v záhlaví označeným rozhodnutím (dále „napadené rozhodnutí“), proti němuž se žalobce bránil žalobou u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“).

[2] Před Nejvyšším správním soudem se věc ocitá již potřetí, neboť dva předcházející rozsudky městského soudu byly ke kasační stížnosti žalobce zrušeny. V záhlaví uvedeným rozsudkem (dále „napadený rozsudek“) městský soud vázán právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014, č. j. 2 As 125/2014 - 51, věc posoudil znovu a žalobu opět zamítl.

II. Shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku

[3] V napadeném rozsudku městský soud vyšel z toho, že účelem a výsledkem stavební činnosti žalobce v roce 2008 nebyla údržba či oprava stávajícího oplocení, ale stavba nová, zčásti provedená na základech z 80. let minulého století, jak ostatně ve svém předcházejícím rozsudku konstatoval i Nejvyšší správní soud. Proto městský soud posuzoval, jestli pro ni bylo potřeba rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu, jehož nedostatek se stal důvodem pro vydání rozhodnutí o odstranění stavby, proti němuž žalobce brojí (§ 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále „stavební zákon“ nebo též „nový stavební zákon“). Zjistil, že žalobce po 17. 10. 1990 nepodal ke stavebnímu úřadu žádnou žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby ani o vydání stavebního povolení k předmětným nemovitostem. Dne 29. 3. 1995 provedla L. A., matka žalobce a jeho právní předchůdkyně, ohlášení stavby oplocení na pozemcích parc. č. 3248/122 a 3248/132 podle § 57 odst. 2 tehdy platného zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále „starý stavební zákon“), k čemuž stavební úřad uvedl, že proti tomu nemá námitek (25. 4. 1995). Žádná další stavba po tomto datu ohlášena nebyla a nebyl žádán ani vydán územní souhlas. Stavba plotu, zčásti na starých základech, o níž jde, byla budována za účinnosti nového stavebního zákona, až po novele provedené zákonem č. 191/2008 Sb., účinné od 3. 6. 2008.

[4] Městský soud nejprve řešil, zda pro předmětnou stavbu existovalo územní rozhodnutí a konstatoval, že ze spisu nevyplývá, že by rozhodnutí o umístění stavby oplocení (které je územním rozhodnutím) bylo vydáno. Ani listiny předložené žalobcem oprávněnost stavby nedokládají a nelze je považovat za územní rozhodnutí [rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1971, kolaudační rozhodnutí ze dne 15. 7. 1983, Generel – situace – Krč II – 36 rodinných domů (dále „Generel“), znalecký posudek č. 14/98, výpis z katastru nemovitostí ze dne 1. 2. 1995, Sdělení Útvaru hlavního architekta hlavního města Prahy ze dne 14. 10. 1990, Dohoda o zřízení práva osobního užívání pozemku ze dne 17. 10. 1990].

[5] S ohledem na argumentaci žalobce městský soud dále posuzoval, zda Generel z roku 1971 mohl ve vztahu ke stavbě zahájené v roce 2008 nahradit územní rozhodnutí. Dovodil, že nemá náležitosti rozhodnutí vydaného podle tehdy účinného zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), a § 11 zákona č. 84/1958 Sb., o územním plánování, jež byly

pokračování

účinné v době zpracování Generelu, a poukázal na to, že § 15 odst. 4 vyhlášky Státního výboru pro výstavbu č. 153/1959 Ú.l., o územním plánování, předpokládal časové omezení vydaného územního rozhodnutí. Generel nelze považovat za územní rozhodnutí ani podle nového stavebního zákona (z roku 2006), za jehož účinnosti byla stavba budována. Jedná se o druh územně plánovací dokumentace, který nenahrazuje územní rozhodnutí, jež musí mít náležitosti stanovené správním řádem. Podle § 77 odst. 2 nového stavebního zákona se sice územní rozhodnutí nevydává pro území, pro které je vydán regulační plán, ale za ten Generel považovat nelze, již proto, že se regulační plán vydává formou opatření obecné povahy, jehož náležitosti Generel nemá. To přivedlo městský soud k závěru, že žalobce nedisponuje územním rozhodnutím, které by řešilo umístění oplocení postaveného v roce 2008. Nemá ani územní souhlas, o jeho vydání ostatně ani nepožádal. Sdělení stavebního úřadu ze dne 25. 4. 1995 územní rozhodnutí nenahrazuje, protože se nevztahuje ke stavbě zahájené v roce 2008.

[6] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku také posuzoval, zda územní souhlas, kterého pro umístění stavby oplocení bylo třeba, je rozhodnutím nebo opatřením stavebního úřadu, které má na mysli § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. S odkazem na judikaturu rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedl, že územní souhlas není rozhodnutím, nýbrž jiným úkonem podle části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Jelikož jde o úkon, který se dotýká práv a povinností dotčených subjektů (žadatele, sousedů), je ho nutno považovat za opatření, jehož vydání je podmínkou pro provedení stavby.

[7] Námitku žalobce, že provedení betonových základů přibližně v roce 1985, jež mu stavební úřad také nařídil odstranit, bylo aprobeováno sdělením stavebního úřadu v roce 1995, městský soud neshledal důvodnou. Podle starého stavebního zákona účinného v roce 1985 šlo o drobnou stavbu vyžadující ohlášení (§ 57 odst. 2), pokud nebylo vydáno stavební povolení. Stavební povolení z roku 1971 ani kolaudační rozhodnutí z roku 1983 o oplocení vůbec nehovoří, takže z těchto dokladů nelze dovodit, že by betonové základy byly provedeny na jejich podkladu. Ze spisu nevyplývalo, že by matka žalobce jako předchozí vlastník stavbu oplocení v roce 1985 či dříve ohlásila, a žalobce to ani netvrdil. Podle městského soudu nelze ani sdělení stavebního úřadu z roku 1995 považovat za úkon, který by stavbu postavenou v roce 1985 „dodatečně“ povoloval, neboť se může vztahovat pouze ke stavbě, jež by byla zahájena až po datu 25. 4. 1995, kdy bylo sdělení vydáno. Neohlášenou a již zahájenou či provedenou stavbu oplocení bylo možno podle starého i nového stavebního zákona zhojit zpětně výhradně v režimu žádosti o dodatečné povolení stavby. Dodal, že sdělení stavebního úřadu z roku 1995 se nedotýká částí betonových základů, jež stavební úřad odstranit nenařídil (protože plní funkci opěrné stěny a nebylo možné určit, zda nebyly provedeny v rámci výstavby rodinných domů), neboť se vztahuje k jiným pozemkům, než na jakých neodstraňovaná část stavby stojí.

[8] Žalobní námitce, že ve věci rozhodoval podjatý pracovník stavebního úřadu, stejně jako ostatním žalobním námitkám, městský soud nepřisvědčil.

III. Obsah kasační stížnosti a ostatních podání žalobce a osob zúčastněných na řízení

[9] Jádrem kasační stížnosti je nesouhlas žalobce (dále „stěžovatel“) se závěrem městského soudu, že žádná z listin předložených stěžovatelem neprokazuje, že na stavbu plotu bylo vydáno územní rozhodnutí či územní souhlas, a pro jeho dostavbu v roce 2008 byla potřeba jiného, nového územního souhlasu (který však nebyl vydán). Obsah historické stavební dokumentace (Generel, rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1971 a kolaudační rozhodnutí z roku 1983) a vzájemná souvislost zmíněných listin podle stěžovatele představují jasné územní rozhodnutí vydané podle tehdy platných předpisů. Z faktu, že původní pozemek (parc. č. 3248/1) nebyl v roce 1971, kdy vznikl Generel, ještě rozdělen na jednotlivé pruhy zahrad přiřazených k jednotlivým řadovým domům (k tomu došlo až na základě geometrického plánu v roce 1990), dovozoval, že to, co je v něm zobrazeno, nejsou hranice pozemků, které tehdy ještě nebyly vyděleny, ale jde o zakreslení oplocení teras a budoucích zahrad řady plánovaných rodinných domů, včetně pozemku stěžovatele. Městský soud tedy pochybil, když uvedl, že Generel oplocení nijak neřeší. Rozhodnutí o přípustnosti stavby třiceti řadových domů z roku 1971 odkazující na Generel potvrzuje existenci územního rozhodnutí nejen na výstavbu řadových domů, ale i teras a oplocení v rozsahu zakresleném v Generelu. Stejně i kolaudační rozhodnutí z roku 1983 dokazuje, že v minulosti již územní rozhodnutí na stavbu domů, teras i oplocení zahrad bylo vydáno (jde opět o Generel) a prokazuje rovněž dodržení podmínek stavebního povolení (tj. rozhodnutí o přípustnosti stavby). Jmenované listiny podle stěžovatele dokazují, že oplocení teras a plánovaných rozparcelovaných zahrad bylo v souladu s tehdy platnou právní úpravou územně projednáno, realizováno a zkolaudováno, s výjimkou dostavby nadzemní části plotů, postavené však na již zkolaudovaných betonových základech navazujících na zkolaudované oplocení terasy. Stěžovatel poukázal na geometrické plány pozemků se zahradami z let 1982 a 1990, kde je uvedeno: „hranice označeny plotem“.

[10] Za nelogickou považoval část napadeného rozsudku, kde městský soud na jedné straně tvrdí, že Generel nemá náležitosti správního rozhodnutí, a na druhé straně cituje judikaturu, podle níž není územní souhlas správním rozhodnutím, ale tzv. jiným úkonem.

[11] Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci žalovanému, případně aby Nejvyšší správní soud po zrušení rozsudku městského soudu sám rozhodl v jeho prospěch.

[12] Během řízení před Nejvyšším správním soudem se opakovaně vyjádřily osoby zúčastněné na řízení, což vyvolalo další písemné reakce stěžovatele. Žádné z těchto podání však neobsahovalo argumentaci, již by bylo možno vztáhnout k předmětu přezkumu Nejvyšším správním soudem. Neshody mezi sousedy a jejich příčiny, zůstávající namnoze v osobní rovině či mající původ v událostech nesouvisejících s předmětem tohoto řízení, nemohou nikterak ovlivnit rozhodnutí soudu o zákonnosti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby z pohledu stěžovatelem uplatněných námitek.

[13] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas [§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.) a podmínka povinného zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[15] Stěžovatel uplatněné kasační důvody nepodřadil konkrétním zákonným ustanovením, což však není vadou podání. *„Postačí, že ze znění kasační stížnosti jsou seznatelné důvody, které zákonným kasačním důvodům odpovídají, a není rozhodující, že sám stěžovatel tyto důvody jednotlivým ustanovením nepodřadil nebo tak učinil nepřesně“* [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS]. Stěžovatel vytýká napadenému rozsudku nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a nepřezkoumatelnost [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[16] Jelikož jde již o třetí kasační stížnost stěžovatele, uplatní se stejně, jako to bylo vysvětleno v odstavci [21] předcházejícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, pravidlo uvedené v § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., jež brání tomu, aby účastník řízení brojil proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v předcházejícím zrušujícím rozsudku: *„Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným“* (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). V nynější procesní situaci se Nejvyšší správní soud mohl zabývat toliko otázkami, ke kterým se sám dosud nevyslovil, a jejichž řešení ponechal na městském soudu.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti. Zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Rozhodl bez jednání za podmínek uvedených v § 109 odst. 2 s. ř. s.

[18] Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona *stavební úřad nařídí vlastníku stavby (...) odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem nebo v rozporu s ním.*

[19] V předcházejícím kasačním rozsudku Nejvyšší správní soud předně vyslovil, že výsledkem stavební činnosti stěžovatele, prováděné v létě roku 2008, je nová stavba. Tento závěr tedy představuje otázku procesně uzavřenou, takže námitky mířící tímto směrem jsou nepřípustné. Městský soud byl zavázán doplnit své rozhodnutí o úvahu, zda bylo pro novou stavbu potřeba územního souhlasu a dále, zda byly betonové základy pocházející z 80. let minulého století v části, již bylo nařízeno odstranit, řádně ohlášeny.

[20] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné na tomto místě shrnout rozhodující skutečnosti. Správní orgány nařídily stěžovateli odstranit stavbu oplocení provedenou v roce 2008 ve všech jejích částech (sloupky, zdi i základy). Kromě toho se povinnost odstranění týkala ještě částí betonové podezdívky pocházející z 80. let minulého století, a

to těch, jež netvořily opěrnou zeď pro terasu a jež stavební úřad nepovažoval za součást rodinného domu, zbudovanou současně s ním.

A/ Ke stavbě provedené v roce 2008

[21] Městský soud vyšel z toho (a účastníci to nezpochybnili), že nová stavba byla provedena po 3. 6. 2008, kdy stavební zákon vyžadoval po stavebníkovi opatření územního souhlasu, o který však stěžovatel nikdy nepožádal. Stavebního povolení ani ohlášení pro stavbu plotu třeba nebylo. Již z těchto několika řádků je zřejmé, že ve vztahu k nově postavenému oplocení byly splněny předpoklady pro nařízení odstranění stavby. Jelikož stěžovatel svůj záměr vybudovat toto oplocení nikdy stavebnímu úřadu neoznámil, nemohl jej úřad svým úkonem aprobovat, takže jde o černou stavbu. Ta nemůže být legalizována jinak než dodatečným povolením, o něž však stěžovatel nepožádal, takže pozbude tento status pouze odstraněním.

[22] Stěžovateli nelze dát za pravdu, pokud tvrdí, že v odstavci [9] vyjmenované listiny pocházející ze 70. a 80. let minulého století, tedy vyhotovené desítky let před započatím stavby, představují či nahrazují potřebný územní souhlas. Stavební povolení (tehdy rozhodnutí o přípustnosti stavby) ani kolaudační rozhodnutí to pojmově být nemohou (mají jiný účel) a existenci dříve vydaného územního rozhodnutí ke stavbě oplocení neprokazují ani nepřímě, protože se týkají výstavby domů a nikoli oplocení. I kdyby však v předložených listinách bylo o oplocení pojednáno, nebylo by možné na jejich základě zahájit stavební práce v roce 2008, neboť povolení umístění určité stavby platí (za nynější právní úpravy, ale i podle těch dřívějších) pouze omezenou dobu, během níž je třeba stavbu zahájit, či požádat o prodloužení platnosti povolení. Žádná ze zmíněných listin nemohla odůvodnit umístění stavby oplocení v létě roku 2008. Související část odůvodnění napadeného rozsudku tedy považuje Nejvyšší správní soud za správnou a kasační výtku tímto směrem vedenou za nedůvodnou.

[23] Nejvyšší správní soud neshledal v napadeném rozsudku rozpory, na něž poukazoval stěžovatel, totiž že podle městského soudu Generel nemá náležitosti správního rozhodnutí, a současně soud konstatuje, že územní souhlas není rozhodnutím, ale tzv. jiným úkonem. Městský soud zcela správně na straně 14 napadeného rozsudku uvedl, že oplocení je stavbou ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona, pro jejíž realizaci podle zákona účinného v době výstavby (léto 2008) sice [s ohledem na znění § 103 odst. 1 písm. d) bod 6.] nebylo třeba ohlášení (jako to pro drobné stavby vyžadoval starý stavební zákon), ale bylo nezbytné opatřit územní rozhodnutí nebo místo něj územní souhlas. Nejvyšší správní soud odkazuje na znění stavebního zákona účinného v době výstavby, který zcela jasně stanoví pravidla pro umísťování tohoto typu staveb v území [§ 76 odst. 1, § 96 odst. 1, odst. 2 písm. a) stavebního zákona]. Na vysvětlenou pak dodává, že územní souhlas představuje zjednodušenou formu přivolení stavebního úřadu k umístění stavby v území reflektující menší význam některých typů staveb z hlediska jejich vlivu na okolí a významu z pohledu stavebního práva. Územní rozhodnutí je pak správním aktem, který dovoluje umístění všech těch staveb, pro které neplatí zjednodušený postup, ale předpokládá se konání standardního územního řízení dle § 84 a násl. stavebního zákona. Městský soud se věnoval posouzení povahy Generelu z roku 1971 pouze s ohledem na argumentaci stěžovatele, že

pokračování

tato listina územní rozhodnutí či územní souhlas ve vztahu ke stavbě z roku 2008 plně nahrazuje. Povahu územního souhlasu pak zkoumal v návaznosti na instrukci v kasačním rozsudku i v tom smyslu, zda jej lze považovat za opatření, o němž hovoří § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona citovaného výše. Proti výsledku této úvahy stěžovatel žádné námitky nevzněl.

[24] Lze tedy shrnout, že správní orgány i městský soud dospěly ke správnému závěru, že pro novou stavbu oplocení provedenou v létě roku 2008 bylo potřeba alespoň územního souhlasu, který si však stěžovatel neopatřil, takže nařízení odstranění této stavby bylo důvodné.

B/ K betonové podezdívce

[25] Pokud jde o starší betonovou podezdívku, jež částečně posloužila jako základ pro nové oplocení, Nejvyšší správní soud vážil, zda je správný závěr městského soudu přitakající správním rozhodnutím, jež vyslovila, že stavba podezdívky nebyla řádně ohlášena (potřebu provedení ohlášení stěžovatel nezpochybňoval). Legálnost zbudování podezdívky se stěžovatel snažil, jak je patrné z textu žaloby, prokázat pomocí ohlášení předchozí vlastnice domu a pozemku z roku 1995, v reakci na něž stavební úřad tehdy výslovně uvedl, že proti tomu nemá námitek.

[26] Údaj o tom, že původní základy pocházejí z roku 1985, městský soud převzal přímo z textu žaloby (str. 2), který však stěžovatel později popřel, když tvrdil, že byly zbudovány spolu s rodinnými domy a s nimi i v roce 1983 zkolaudovány. Aniž by bylo nezbytně nutné zjistit, kdy přesně byla podezdívka vystavěna (1983 či 1985), účastníci i městský soud se shodují v tom, že se tak stalo v 80. letech minulého století, tedy v období výstavby řadových domů. I v tomto bodě městský soud zcela správně předeslal, že ohlášení z roku 1995 nemůže zpětně legalizovat stavbu, jež byla provedena v minulosti, takže je zřejmé, že již proto nemůže být „kryta“ pozdějším ohlášením. Jde přitom o jediný ohlašovací počín vůči stavebnímu úřadu, který byl dohledán, a ani stěžovatel neuvádí, že by v minulosti oplocení ohlásil sám nebo jeho právní předchůdkyně jindy, popřípadě žádal o stavební povolení apod.

[27] Nejvyšší správní soud podotýká, že ani zakreslení plánovaného oplocení v územně plánovacích podkladech (v Generelu z roku 1971) nemůže představovat veřejnoprávní souhlas s provedením betonové podezdívky na pozemcích vyjmenovaných ve výroku prvostupňového rozhodnutí adresovaný určitému stavebníkovi, neboť konkrétní ohlášení záměru provést oplocení, o něž v tomto řízení jde, nikdy nebylo příslušnému úřadu předloženo. Jinými slovy Generel skutečně zachycuje plánované, předpokládané oplocení všech pozemků souvisejících s tehdy současně plánovanými a budovanými řadovými rodinnými domy, avšak nedokládá, že konkrétní podobu připravovaného záměru v první půli osmdesátých let minulého století právní předchůdkyně stěžovatele či jiný stavebník ohlásil a správní orgán takový úkon akceptoval. Rozhodnutí o přípustnosti stavby ani kolaudační rozhodnutí o oplocení vůbec nehovoří, takže se nelze dovolávat toho, že v části, již stavební úřad nařídil odstranit, byly základy oplocení povoleny, zbudovány a zkolaudovány současně s domem mezi lety 1971 a 1983. Odkaz na text v tabulce

geometrických plánů z let 1982 a 1990 zobrazujících celou oblast mezi ulicemi Nad pískovnou a Na krčské stráni, tj. všech cca 18 řadových domů i s jejich přílehlými pozemky, rovněž není způsobilý prokázat, že provedení základů plotu, o něž v tomto řízení jde, bylo řádně ohlášeno. V kolonce „Nové hranice byly v přírodě označeny“ je sice dopsáno „zdmi, ploty“ (1982) a „trubkami, plotem“ (1990), avšak bez vztahu ke konkrétnímu stěžovateli pozemku, naopak ve spojitosti s celým územím původní parcely č. 3248/1.

[28] V kasační stížnosti se v této souvislosti uvádí, že původní plot kolem terasy včetně základů pro jeho další pokračování byl vybudován spolu se stavbou řadových domů a s nimi i zkolaudován, proto představuje stavbu legální, což podle stěžovatele potvrdil i Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku. Že se toto tvrzení nezakládá na pravdě, lze zjistit nahlédnutím do rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014, č. j. 2 As 125/2014 - 51, kde je na místě zmíněném stěžovatelem (odst. [35], osmý řádek odspodu) pouze rekapitulována totožná stěžovatelova námitka, již Nejvyšší správní soud tehdy nemohl vypořádat pro absenci posouzení souvisejícího žalobního bodu městským soudem v jeho druhém rozsudku, což představovalo jednu z příčin zrušení rozsudku městského soudu pro nepřezkoumatelnost.

C/ K ostatním námitkám

[29] Na spíše řečnické otázky pokládané soudu v kasační stížnosti (str. 2) může stěžovatel nalézt odpověď ve výše uvedeném podrobném zdůvodnění závěru o neopodstatněnosti jednotlivých kasačních výtek. Pouze pro úplnost lze dodat, že pro výstavbu nového oplocení odlišných parametrů i materiálu, byť v místě, kde stával původní, zchátralý plot, je třeba požádat stavební úřad předem o územní souhlas (§ 96 stavebního zákona), ohlášení ani stavební povolení již platný stavební zákon nevyžaduje (viz § 103 odst. 1, bod 14.). Pokud záměr v zastavěném území poměry podstatně nemění, nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu (a vyhovuje i dalším podmínkám § 96 stavebního zákona), územní souhlas postačí namísto územního rozhodnutí vydaného v územním řízení (§ 92 až 94, § 95 téhož zákona). Jelikož tak stěžovatel nepostupoval, zahájil stavební úřad důvodně řízení o odstranění stavby, které nemohlo skončit s jiným výsledkem, když v jeho průběhu stavebník o dodatečné povolení stavby včas nepožádal a neprokázal splnění podmínek uvedených v § 129 stavebního zákona.

[30] Stěžovatel v kasační stížnosti ještě poukázal na to, že městský soud v napadeném rozsudku částečně nerespektoval právní názor kasačního soudu, ale toto své tvrzení nijak neupřesnil a Nejvyšší správní soud žádné takové pochybení neshledal. Rovněž povšechné tvrzení stěžovatele o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku spočívající v jeho nedostatečném odůvodnění Nejvyšší správní soud neshledal důvodným.

V. Závěr a náklady řízení

pokračování

[31] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl. Pouze pro úplnost dodává, že ani v případě, že by shledal kasační stížnost důvodnou, nemohl by po zrušení přezkoumávaného rozsudku namísto vrácení věci městskému soudu sám rozhodnout ve prospěch stěžovatele, jak bylo kasační stížností požadováno, neboť takový postup soudní řád správní neumožňuje vzhledem k tomu, že správní soudnictví je vybudováno na kasačním a nikoli apelačním principu (§ 110 s. ř. s.).

[32] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady nad rámec jeho činnosti nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[33] Jelikož nebyla osobám zúčastněným na řízení soudem uložena žádná povinnost, nemohly jim v souvislosti s jejím plněním vzniknout ani náklady, jejichž náhradu by jim Nejvyšší správní soud měl v podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přiznat.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu